

Hvis det er søndag er det K Sydney Pollack på pr-rund

Ib Lindberg

I december, en halv snes dage før premieren på »Tre dage for 'Condor'«, dukkede Sydney Pollack op i København på en af disse pr-rundrejser, der må være enhver kunstners rædsel. På en silende grå søndag kiggede han på Nordsjællands slotte og fik på den måde identificeret, hvad det nu var for et land, han var havnet i på netop denne dag. Om mandagen gav han nogle interviews til enkelte pressefolk, som naturligt nok stillede næsten enslydende spørgsmål, hvad der tilsyneladende ikke generede Pollack. I alle tilfælde bestræbte han sig på at besvare dem lidt forskelligt fra gang til gang, og han så nærmest ud, som om han havde lidt ondt af journalisterne. Måske identificerede han dem i virkeligheden som en og samme mand, der kom ind i 150 forskellige forklædninger i samtlige Europas storbyer, og som havde nøje pålæg om at stille de samme spørgsmål hver gang.

ENHVER LIGHED TILFÆLDIG

Man interesserede sig naturligt nok mest for at få noget at vide om forbindelsen mellem manuskriptet til »Condor« og de afsløringer om CIAs virksomhed, som aviserne har bragt i den seneste tid. Det var Pollack en åbenlys fornøjelse at kunne fortælle, at enhver lighed beroede på tilfældet.

– Vi begyndte på manuskriptet for halvandet år siden, og på det tidspunkt var Watergate-affæren i fuld gang, og CIA var slet ikke kommet i aviserne endnu. Vi havde måske selv en fornemmelse af, at vi gik lovlig vildt i vores portræt af CIA, men det har jo senere vist sig, at virkeligheden var langt værre end vores fiktion.

– Mens vi var i gang med manuskriptet, kom vi iøvrigt i forbindelse med to mænd, der hævdede, at de tidligere havde arbejdet for CIA. De var villige til at fortælle os nogle fortrolige ting om organisationens virke,

men de foretrak af gode grunde at forblive anonyme. Hvad de fortalte os – om lejemord og aflytninger og den slags ting – forekom os imidlertid så usandsynligt, at vi tilsidst var overbevist om, at de slet ikke var tidligere CIA-folk.

– Det siges ofte, at mine film er pessimistiske, eller at de ender pessimistisk. Hvad »Condor« angår, så tror jeg nok, at Joe Turner slipper fra sit eventyr med livet i behold. Men jeg tror også, at det er rigtigt, som hans chef siger til sidst, at han vil blive en meget, meget ensom mand.

– Udgangspunktet for »Condor« var en roman af James Grady. Det var Robert Redford, der kom og gav mig bogen og spurgte, om jeg ikke var interesseret i at lave en film ud af den. Det var en komplet tåbelig historie, men jeg kunne se visse muligheder i den, så vi gik i gang med at skrive den fuldstændigt om. Den blev skrevet om tre-fire gange, og det er egentlig meget lidt af den oprindelige historie, vi har bevaret.

VEN MED REDFORD

Dagens andet samtaleemne var Robert Redford. Det tilbagevendende spørgsmål om, hvorfor Pollack nu har brugt Redford i fire af sine film, forbløffede ham øjensynligt. Hans svar var enslydende:

– Fordi han er en god skuespiller. Og jeg mener en virkelig god skuespiller. Han arbejder med en helt intuitiv fornemmelse for mediet og for sin rolle, og han er fantastisk nem at arbejde sammen med. Det betyder vel også noget i den sammenhæng, at vi har været nære venner gennem mange år. Jeg er jo selv begyndt som skuespiller i sin tid, og den eneste film jeg har medvirket i – Denis Sanders' »War Hunt« (Bag fjendens linier) – var Redfords debutfilm. Så benyttede jeg ham i min anden film, »This Property Is Condemned« (Hver-

benhavn jse

mands pige), og siden har vi set meget til hinanden. Han ejer et stort naturområde oppe i Utah – det hedder »Sundance« – og jeg ejer en af de få hytter, der ligger deroppe, så en del af året er vi altså naboer. Han engagerer sig enormt i alt muligt, ikke mindst i politik, så han har for vane at komme for sent til optagelserne. Men det er nu også det eneste problem, jeg har i samarbejdet med ham.

LØSE RYGTER

Rygten ville vide, at Pollack i sin tid havde problemer med producenten af »The Way We Were«, Ray Stark, og at filmen blev udsendt i en udgave, der adskilte sig væsentligt fra Pollacks egen endelige version. Det viste sig imidlertid, at rygten havde meget lidt på sig:

– Der var for så vidt hele tiden problemer. Stark var ikke nogen drøm at arbejde sammen med, og vi var meget uenige om mange ting undervejs, men jævnt hen fik jeg min vilje. Det største problem var egentlig det, at manuskriptet ikke vidste, hvad det selv ville. Det var hele tiden meningen, at »The Way We Were« skulle være en historie om et kærlighedsforhold, og det hele skulle så ses på baggrund af den politiske udvikling i trediverne, fyrrerne og halvtredserne. Men det viste sig snart, at de to historier – kærlighedshistorien og den politiske historie – tilsammen gjorde filmen lang og tung og uhåndterlig, så den del af manuskriptet, det gik ud over, var altså den politiske side af det. Vi fik filmen gjort færdig, og efter at den forelå i endelig version, men før den fik premiere, tog jeg til Cannes-festivalen, hvor jeg skulle sidde i juryen. Mens jeg var i Cannes gik Stark i gang med at omredigere filmen og fjerne endnu mere af den politiske historie for til gengæld at udbygge kærlighedshistorien mellem Streisand og Redford. Jeg protesterede øjeblikkeligt, da jeg fik det at vide, og jeg truede med at forlange mit navn fjernet fra filmens fortekster. Så trak Stark de fleste af sine ændringer tilbage, og i fællesskab lavede vi den endelige version. Det er altså min version, der blev udsendt, og hvis filmen er mislykket – og jeg synes ikke selv, den er blevet særlig god – er det altså mig, der må bære ansvaret for det.

UTILFREDS MED »YAKUZA«

»The Yakuza« havde Pollack ikke

særlig mange bemærkninger til. (Der var nu heller ikke særlig mange spørgsmål om den).

– Det var anden gang, jeg prøvede at lave en produktion i udlandet, men hvis filmen ikke er blevet god – og det er den ikke – så er det først og fremmest manuskriptets skyld. Intrigen var utroligt indviklet, og det var næsten umuligt at redegøre ordentligt for den. Det endte med at blive en tung film, og indtil få dage før premieren blev vi ved med at omredigere filmen. Jeg var selv meget fascineret af portrættet af veteranerne, der går sammen i kamp igen, og af forholdet mellem dem. Men jeg er utilfreds med filmen. Og alligevel synes jeg, at de bedste ting i den – det afsluttende opgør, f. eks. – er blandt de bedste ting, jeg har lavet.

PACINO OG ULLMANN

Kommende projekter. Det er det sidste og uundgåelige spørgsmål. Pollack var tilsyneladende ikke overtroisk med den slags ting og snakke villigt om en hoben ting, han kunne tænke sig at lave:

– Det første bliver en film, der skal hedde »Bobby Dearfield«, en historie om en amerikaner i Europa og hans forhold til to kvinder. Jeg har tilbudt hovedrollen til Al Pacino og venter svar fra ham en af de nærmeste dage. Jeg kunne godt tænke mig Liv Ullmann i den ene af kvindrollerne. Ville hun mon passe godt sammen med Al Pacino? Jeg skal iøvrigt lave »Bygmester Solness« for amerikansk TV i foråret. Burt Lancaster skal spille med, og så håber jeg, at Liv Ullmann siger ja til også at medvirke.

Iøvrigt troede Pollack vistnok, jeg var fuld af løgn, da jeg fortalte, at Ibsens stykker var skrevet på et norsk, der var mere dansk end norsk. Et kort øjeblik så han ud, som om han ville bede mig læse stykket op for ham. Men så fandt de sidste af de tilstedeværende ud af, at vi allesammen måtte være sultne, og så fandt vi et sted, hvor han kunne få noget typisk dansk mad. Han skyndte sig at bestille en stor steak. (»For tre dage siden fik jeg italiensk mad. I forgårs fik jeg fransk mad. I går fik jeg tysk mad. I dag vil jeg have en steak.«).

Resten af samtalen var cigarer, rødvin og Hollywood-sladder. Det var meget underholdende, men Kosmorama handler jo om film. Iøvrigt påtænker redaktionen, når den engang bliver pensioneret, at starte et vintidsskrift. Så kan resten af samtalen med Pollack bringes dér. ■